

Arrest

nr. 116 492 van 6 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het district Khogyani gelegen in de provincie Nangarhar.

Op 24 juli 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U stelde Afghanistan te hebben verlaten omdat u er problemen kende met de taliban die eisten dat u zou stoppen met het leveren van brood aan het Afghaanse leger.

Op 31 mei 2013 werd uw aanvraag door het Commissariaat-generaal afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

U diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 8 november 2013 diende u een tweede asielaanvraag in bij DVZ.

U verwees in het kader van deze aanvraag opnieuw naar de problemen die u had met de taliban en legde een doorgefaxte dreigbrief van de taliban voor.

In twee brieven naar aanleiding van uw tweede aanvraag verwijst uw advocaat naar de UNHCR guidelines van augustus 2013 en stelt dat zowel anti-overheidsgroeperingen als de lokale Afghaanse politie zich bezondigen aan gedwongen rekrutering. Er wordt in de brieven ook gewezen op een verslechterde veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar waarvan u afkomstig bent en op een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt een faxkopie van een dreigbrief van de taliban neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoelt in de Vluchtelingenconventie van Genève of reëel risico op het leiden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

In het kader van uw tweede asielaanvraag verwijst u hoofdzakelijk naar elementen die u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag aanhaalde (cgvs 26 november 2013, p. 3).

Concreet verwijst u naar uw problemen met de taliban die nog steeds aan uw familie vragen waar u bent en legt u een nieuw document voor in dit verband.

Vooreerst dient er te worden gesteld dat uw verklaringen inzake uw problemen in het kader van uw eerste asielaanvraag als ongeloofwaardig werden beoordeeld.

De Commissaris-generaal stelde betreffende uw eerste asielaanvraag vast dat uw verklaringen over de taliban die u zou bedreigen omdat u brood verkocht aan het Afghaanse leger niet aannemelijk waren. De fax van de dreigbrief van de taliban kan deze conclusie niet wijzigen. Documenten hebben immers geen enkel bewijswaarde indien ze niet ondersteund worden door een geloofwaardig en coherent asielrelaas, wat hier niet het geval is. Wat betreft de faxkopie van de dreigbrief dient verder te worden gesteld dat kopieën geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit ervan zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Overigens biedt de brief geen enkele garantie op authenticiteit aangezien het een document betreft dat door eenieder op eenvoudige wijze op te stellen is.

Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen met betrekking tot uw vluchtmotieven die u in het kader van uw eerste asielverzoek aflegde, kan er logischerwijze evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen die in het verlengde van deze feiten liggen namelijk de bedreiging door de taliban en het feit dat de taliban u nog steeds zou zoeken (cgvs 26 november 2013, p.2-3).

De geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover wordt bovendien bijkomend ondermijnd door de vaststelling dat u er niet in slaagt om gedetailleerde verklaringen af te leggen in dit verband.

Gevraagd naar meer details over de gebeurtenissen na uw eerste asielverzoek slaagde u er immers niet in aan te geven hoe vaak en wanneer er door de taliban naar u gevraagd werd (cgvs 26 november 2013, p.2-3).

Na het voorgaande moet er worden geconcludeerd dat u in het kader van uw tweede asielaanvraag geen elementen heeft aangebracht die de geloofwaardigheid van uw beweringen betreffende de problemen die u in uw land van herkomst met de taliban zou gehad hebben, herstellen. Bijgevolg kan er ook in het kader van uw tweede asielverzoek op basis van deze elementen niet worden geconcludeerd dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of op een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a of b van de vreemdelingenwet.

Uw advocate verwijst in haar schrijven ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag naar de UNHCR Eligibility Guidelines en stelt dat u behoort tot de sociale groep van de mannen en jongens die vatbaar zijn voor gedwongen rekrutering door een rebellenbeweging of door de Afghaanse Lokale Politie.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat een vluchteling zowel een gegronde vrees voor vervolging, als de reden van deze vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep moet aantonen.

In haar schrijven beargumenteert uw advocate allerm minst waarom u tot deze sociale groep zou behoren. Zelf maakte u naar aanleiding van het gehoor voor de Commissaris-generaal of voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding van een vrees te zullen worden gerekruteerd door een van beide groeperingen.

Uitdrukkelijk gevraagd naar de inhoud van de brief van uw advocaat die u voorlegde, stelde u bij het invullen van de verklaring meervoudige aanvraag, dat deze verband houdt met een ander persoon die dezelfde problemen zou kennen en uit hetzelfde district komt.

Van het risico dat u zou lopen om te worden gerekruteerd, maakte u geen melding hetgeen de ernst van uw beweerd vrees hiervoor ernstig ondermijnt.

Bovendien moet worden vastgesteld dat in de door u aangehaalde UNHCR Eligibility Guidelines vermeld wordt dat “depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas under the effective control of AGEs, or in areas where pro-government forces and AGEs are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group”.

Hieruit blijkt dat het risico op gedwongen rekrutering door een rebellenbeweging of door de Afghaanse Lokale Politie beperkt is tot regio's die onder de controle staan van gewapende oppositiegroeperingen en regio's waar pro-overheidsgroepen en deze gewapende oppositiegroeperingen strijd leveren. Er kan dan ook worden gesteld dat u zich aan een dergelijk risico kan onttrekken door zich in een regio te vestigen die onder de effectieve controle van de Afghaanse overheid staat zoals de hoofdstad van de provincie Nangarhar – Jalalabad- waar u, zoals verder in de beslissing wordt aangetoond, over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Wat betreft de veiligheidssituatie in uw land van herkomst, waarvan u in het kader van uw tweede aanvraag stelt dat deze er in uw provincie is op achteruitgegaan, moet worden gesteld dat naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus kan worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen.

Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst erop dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van

willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 20 november 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland.

In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid.

Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Hoewel u aangeeft niet over een sociaal netwerk te beschikken in de Jalalabad en slechts tot uw tiende levensjaar school te hebben gelopen, kan er rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

U droeg als jongeman immers al verscheidene jaren de verantwoordelijkheid voor uw gezin (cgvs 28 mei 2013, p 4). U leerde al doende een stiel en werd bakker, een beroep dat u gedurende drie jaar op zelfstandige basis uitoefende (cgvs 28 mei 2013, p 7).

Daarnaast beschikt uw familie over vier jerib grond (8000 m²) die werden bewerkt door een landbouwer en waarvan de helft van de opbrengst naar uw gezin vloeide (cgvs 28 mei 2013, p.4).

Daarnaast stelt u goede relaties te onderhouden met de neven van uw vader, die in de regio werken als landbouwers en veehandelaars (cgvs 28 mei 2013, p. 4-5).

Ook met uw oom langs moederszijde, die eveneens vee verhandelt in de regio (cgvs, 26 november 2013, p.3), had u goede contacten. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat de man bereid is u te

ondersteunen aangezien hij de man was die u de helft van het bedrag voor dat u nodig had om naar Europa te reizen voorschoot (cgvs 28 mei 2013, p. 6).

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat de taliban u overal zou kunnen vinden (cgvs 26 november 2013, p. 4).

Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

U toont geenszins het tegendeel aan.

Het ANSO rapport dat door uw advocaat ter ondersteuning van uw verklaringen inzake de veiligheidssituatie wordt aangebracht betreft immers de situatie in Afghanistan tijdens de eerste drie maanden van 2013 terwijl de informatie waarop de Commissaris-generaal zich met betrekking tot de veiligheidssituatie betrekking heeft op de periode tussen januari en september 2013.

Bovendien schetst het ANSO rapport slechts een algemeen beeld van de veiligheidssituatie in Afghanistan zonder specifieke informatie te verschaffen over de situatie in de stad Jalalabad. Ook de UNHCR guidelines waarnaar in de brief van uw advocaat wordt verwezen betreffen enkel de situatie in de provincie Nangarhar in het algemeen en houden geen informatie in met betrekking tot de toestand in de hoofdstad van deze provincie, Jalalabad.

Bijgevolg zijn het rapport, noch de UNHCR guidelines van aard om de informatie van de Commissaris-generaal die specifiek de situatie in Jalalabad betreft te weerleggen en de conclusie van Commissaris-generaal wat dit betreft te wijzigen.

Wat betreft het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet worden vastgesteld dat er, in tegenstelling tot hetgeen u aangeeft, niet uit blijkt dat een persoon met dezelfde problemen als u een beschermingsstatus zou zijn toegekend. Het door uw advocaat aangebrachte arrest betreft immers enkel een vernietiging van een beslissing van de Commissaris-generaal zonder dat hierbij een beschermingsstatus wordt toegekend.

Ook de overige arresten die in de brief van uw advocaat worden geciteerd houden geen verband met de veiligheidssituatie in Jalalabad of met uw persoonlijk risico op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit de aangehaalde arresten kan dan ook niet worden afgeleid dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 16 december 2013 een schending aan van de artikelen 1, 12°, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 4, § 1 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van artikel 4, eerste lid van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Verzoeker voert aan (zie het verzoekschrift, p. 2) *“dat hij niet de kans heeft gekregen beroep aan te tekenen tegen de negatieve beslissing bij zijn eerste asielaanvraag”*, waardoor hij niet de mogelijkheid had *“om bepaalde zaken duidelijker te stellen of om de bestreden beslissing in vraag te stellen”*.

Verzoeker stelt dat hij tot de sociale groep behoort (zie p. 3) van *“boys and men of fighting age”*, die gedwongen gerekruteerd worden, gezien hij een man van jonge leeftijd is -wat door de commissaris-generaal niet betwist wordt-.

Waar de commissaris-generaal aanvoert dat verzoeker zich aan dit risico kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, antwoordt verzoeker dat hij daar een *“Internally Displaced Person”* zal zijn. Hij verwijst naar de UNHCR Guidelines en meent dat hij *“in een IDP settlement terecht zal komen in Jalalabad”*, gezien hij als 25-jarige man (zie p. 4) *“een typisch doelwit voor gedwongen rekrutering”* is.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over het intern vestigingsalternatief.

Hij hekelt het feit dat er in de bestreden beslissing niet wordt uitgelegd hoe hij in Jalalabad zal kunnen overleven (zie p. 5) *“aangezien hij er niemand heeft die hem onderdak zou kunnen bieden”*; volgens hem is de redenering van de commissaris-generaal *“géén resultaat van een geïndividualiseerde analyse”*, wat indruist tegen de Guidelines van UNHCR.

Verzoeker stelt dat niet werd onderzocht of hij (zie p. 7) *“toegang zal hebben tot de nodige infrastructuur om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften”*, noch wat zijn lot in Jalalabad zal zijn.

Volgens verzoeker is de situatie in Jalalabad (zie p. 7) *“niet veilig”* en heeft hij er *“geen sociaal netwerk, noch familie”*. Hij wijst erop dat er niet getwijfeld wordt aan zijn herkomst uit de provincie Nangarhar, noch aan zijn verklaringen over zijn recent verblijf aldaar. Hij voert aan dat hij nooit in Jalalabad heeft gewoond, dat hij er nog maar enkele keren is geweest en dat hij er *“geen familie, noch vrienden of kennissen”* heeft. Hij stelt dat hij amper naar school is geweest en dat hij Pashtou en een klein beetje Dari spreekt.

Verzoeker verwijst vervolgens naar een rapport van UNHCR van oktober 2012, naar rechtspraak van de Raad van 17 oktober 2013, naar een rapport van *“Amnesty International”* van 22 februari 2012, naar een rapport van *“Internal Displacement Monitoring Centre”* van 25 maart 2013, naar rapporten van de *“Afghaanse Mensenrechten Commissie”* van 2009 en 2010, naar een rapport van CECODA en een rapport van ANSO.

Hij besluit hieruit dat de veiligheidssituatie in Jalalabad (zie p. 8) *“nog steeds ongunstig en minstens niet stabiel”* is, dat jonge Afghanen *“vele moeilijkheden kennen bij hun terugkeer naar Afghanistan na een afgewezen asielaanvraag”*, temeer indien ze terugkeren naar een plaats waar ze nooit gewoond hebben, dat veel meer (zie p. 11) *“domestic targets”* worden gekozen dan de bestreden beslissing doet uitschijnen en *“dat alle rapporten spreken van een volatiele situatie, waarin een gebied dat nu relatief veilig is, dat binnen een maand niet meer kan zijn”*.

Verzoeker laat tevens gelden dat hij niet legaal naar Afghanistan kan reizen omdat hij geen toestemming krijgt van de Afghaanse ambassade om naar daar te reizen en omdat hij geen geldig paspoort heeft. Hij stelt dat de ambassade van Afghanistan duidelijk heeft gesteld dat er geen laissez-passer noch paspoort wordt afgeleverd indien de betrokkene niet wenst terug te keren.

Hij besluit gezien reizen zonder identiteitsdocument niet wettelijk is, hij aldus niet legaal zal reizen, wat volgens hem een schending uitmaakt van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Hij verwijst dienaangaande naar rechtspraak van het EHRM.

Hij voert vervolgens aan dat hij ook niet veilig kan reizen naar Jalalabad, omdat de weg tussen Kaboel en Jalalabad (zie p. 13) *“zeer gevaarlijk”* is. Hij verwijst naar artikelen over reizen in Afghanistan en over de snelweg van Kaboel naar Jalalabad. Hij hekelt het feit dat er geen rekening wordt gehouden (zie p. 14) *“met de veiligheid van deze weg”*, terwijl nochtans moet worden nagegaan *“of de reisweg veilig is”*.

Ten slotte voert verzoeker aan dat hij, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, (zie p. 14) *“returnee”* of *“Internally Displaced Person”* zal worden. Volgens hem is dit *“een specifieke kwetsbare groep in Afghanistan”*; hij verwijst dienaangaande naar de Guidelines van UNHCR.

Verzoeker vraagt van hem, gelet op zijn kwetsbaar profiel, de vluchtelingenstatus te erkennen of minstens aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen.

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift van 16 december 2013 voegt verzoeker (zie p. 15, Inventaris, nr. 3) een *“Schrijven ambassade Afghanistan”* van 23 september 2013.

Ter terechtzitting legt verzoeker een beslissing van 12 december 2013 van de commissaris-generaal neer, alsook een Wikipedia-artikel van 2 januari 2014 over Jalalabad Airport.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker verwijst naar zijn problemen met de taliban en verklaart dat de taliban nog steeds aan zijn familie vragen waar hij is.

Verzoekers verklaringen inzake zijn problemen met de taliban werden in het kader van zijn eerste asielaanvraag echter als ongeloofwaardig beoordeeld door een beslissing van 31 mei 2013 van de commissaris-generaal, waartegen verzoeker geen beroep instelde.

De commissaris-generaal stelde in voormelde beslissing betreffende verzoekers eerste asielaanvraag vast dat zijn verklaringen over de bedreigingen door de taliban omwille van de verkoop van brood aan het Afghaanse leger, niet aannemelijk waren.

De uitleg van verzoeker in zijn verzoekschrift "*dat hij niet de kans heeft gekregen beroep aan te tekenen tegen de negatieve beslissing bij zijn eerste asielaanvraag*", waardoor hij de mogelijkheid niet heeft gekregen "*om bepaalde zaken duidelijker te stellen of om de bestreden beslissing in vraag te stellen*", heeft slechts de waarde van een blote bewering.

Gezien de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweringen met betrekking tot de vluchtmotieven die hij in het kader van zijn eerste asielverzoek aflegde, kan er logischerwijze ook geen geloof worden gehecht aan zijn verklaringen omtrent de gebeurtenissen die in het verlengde van deze feiten liggen, namelijk de bedreiging door de taliban en het feit dat de taliban nog steeds naar hem op zoek zijn (zie het verhoorverslag van 26 november 2013, p. 2, 3).

De ongeloofwaardigheid van deze verklaringen wordt bovendien versterkt door de vaststelling dat verzoeker niet kan aangeven hoe vaak en wanneer er door de taliban naar hem gevraagd werd (zie het verhoorverslag, p. 2, 3).

Vastgesteld wordt dat de door verzoeker op het Commissariaat-generaal neergelegde dreigbrief van de taliban slechts een faxkopie betreft, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht, omdat dergelijk stuk

door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X); dit stuk kan de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas niet herstellen. Bijgevolg hecht de Raad geen geloof aan zijn verklaringen betreffende de problemen die hij in zijn land van herkomst met de taliban zou gehad hebben.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij behoort tot de sociale groep van de mannen en jongens die vatbaar zijn voor gedwongen rekrutering door een rebellenbeweging of door de Afghaanse Lokale Politie, omdat hij een man van jonge leeftijd is, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker zelf noch bij zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingezaken, noch op het Commissariaat-generaal, enige melding maakte van de vrees om gedwongen te worden gerekruteerd.

Verder merkt de Raad op dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de betrokkene wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers aantonen, zelfs al behoort hij tot een specifieke sociale groep, dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de vluchtelingenrechtelijke zin tegen dewelke een Staat niet wil of niet kan beschermen.

De Raad is van oordeel dat verzoeker zich hoe dan ook aan het risico van een gedwongen rekrutering kan onttrekken door zich in een regio te vestigen die onder de effectieve controle van de Afghaanse overheid staat, zoals de hoofdstad van de provincie Nangarhar, Jalalabad, waar verzoeker -zoals hieronder wordt uiteengezet- over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan internationale bescherming is indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

De Raad is van oordeel op basis van de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier ("*COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie - Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad*" van 20 november 2013 en "*COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 20 november 2013) -verzameld door een gespecialiseerde dienst en gebaseerd is op een veelheid aan bronnen-, dat verzoeker de algemene situatie in zijn regio van herkomst kan ontlopen door zich te vestigen in de provinciehoofdstad Jalalabad, waar blijkens die informatie voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan neemt de Raad het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013 in rekening.

Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan

van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst erop dat asielzoekers afkomstig uit "*conflict affected areas*" nood kunnen hebben aan bescherming omdat ze het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In bovenvermelde informatie in het administratief dossier, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA, zoals terug te vinden in het administratief dossier, blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Bovendien blijkt dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral -maar niet alleen- het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op.

Uit bedoelde informatie blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan en Jalalabad, verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift naar een rapport van UNHCR van oktober 2012, een rapport van "*Amnesty International*" van 22 februari 2012, een rapport van "*Internal Displacement Monitoring Centre*" van 25 maart 2013, rapporten van de "*Afghaanse Mensenrechten Commissie*" van 2009 en 2010, een rapport van CECODA en een rapport van ANSO.

Verzoeker besluit hieruit dat de veiligheidssituatie in Jalalabad "*nog steeds ongunstig en minstens niet stabiel*" is, dat jonge Afghanen "*vele moeilijkheden kennen bij hun terugkeer naar Afghanistan na een afgewezen asielaanvraag*", temeer indien ze terugkeren naar een plaats waar ze nooit gewoond hebben, dat veel meer "*domestic targets*" worden gekozen dan de beslissing van de commissaris-

generaal doet uitschijnen en “*dat alle rapporten spreken van een volatiele situatie, waarin een gebied dat nu relatief veilig is, dat binnen een maand niet meer kan zijn*”.

De Raad stelt vast dat de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal, betrekking heeft op de periode tussen januari en september 2013 en aldus recenter is dan de rapporten die verzoeker neerlegt. Verzoeker toont niet dat de informatie, waarop bovenstaande overwegingen worden gebaseerd, foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met actuele, concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

Wat de rechtspraak van de Raad van 17 oktober 2013 betreft, wijst de Raad erop dat de rechtspraak van de Raad individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat hij niet veilig kan reizen naar Jalalabad, omdat de weg tussen Kaboel en Jalalabad “*zeer gevaarlijk*” is, en verwijst naar artikelen over reizen in Afghanistan en over de snelweg van Kaboel naar Jalalabad, antwoordt de Raad dat uit de actuele informatie in het administratief dossier blijkt dat de stad Jalalabad vanuit de hoofdstad Kaboel langs de weg op een relatief veilige manier bereikbaar is. Uit deze informatie blijkt dat er op deze -weliswaar druk door burgerverkeer gebruikte- weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Waar verzoeker tegen het bereiken van het vestigingsalternatief aanvoert dat het bergtraject tussen Kaboel en Jalalabad uiterst gevaarlijk is, en zelf als reden opgeeft “*because of the many traffic accidents*” (eig. vertaling “*omwille van de vele verkeersongevallen*”) volgt de Raad hem niet; problemen in verband met de verkeersveiligheid hebben geen uitstaans met enige Vluchtelingenrechtelijke bepaling of met de regelgeving inzake subsidiaire bescherming.

Gelet op het bovenstaande, is de Raad dan ook van oordeel dat in de stad Jalalabad voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift nog gelden dat hij in Jalalabad “*geen sociaal netwerk, noch familie heeft*”, dat hij er nooit heeft gewoond, dat hij er nog maar enkele keren is geweest en dat hij er “*geen familie, noch vrienden of kennissen*” heeft.

Hij stelt dat hij amper naar school is geweest en dat hij Pashtou en een klein beetje Dari spreekt.

De Raad antwoordt dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging, maar dat UNHCR tevens aanvaardt dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Dienaangaande merkt de Raad op dat verzoeker als jongeman al verscheidene jaren de verantwoordelijkheid droeg voor zijn gezin (zie het verhoorverslag van 28 mei 2013, p. 4), een stiel leerde, bakker werd en dit beroep gedurende drie jaar op zelfstandige basis uitoefende (zie het gehoorverslag, p 7). Daarnaast beschikt verzoekers familie over vier jerib grond (8000 m²) die werden bewerkt door een landbouwer en waarvan de helft van de opbrengst naar zijn gezin vloeiende (zie het verhoorverslag, p. 4). Uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat verzoeker goede relaties onderhoudt met de neven van zijn vader, die in de regio werken als landbouwers en veehandelaars (zie het verhoorverslag, p. 4, 5), en dat hij met zijn oom langs moederszijde, die eveneens vee verhandelt in de regio (zie het verhoorverslag, p. 3), goede contacten had. Uit verzoekers verklaringen bleek dat deze man bereid bleek verzoeker te ondersteunen aangezien hij de helft van het bedrag dat verzoeker nodig had om naar Europa te reizen, voorschoot (zie het verhoorverslag, p. 6).

Overigens blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken, terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Er kan dus besloten worden dat verzoeker over de vaardigheden beschikt om in Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, alsook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, “*returnee*” of “*Internally Displaced Person*” zal worden, wat een “*een specifieke kwetsbare groep in Afghanistan*” zou uitmaken volgens de Guidelines van UNHCR. Hij meent dat hij “*in een IDP settlement terecht zal komen in Jalalabad*”, gezien hij als 25-jarige man “*een typisch doelwit voor gedwongen rekrutering*” is.

De Raad antwoordt dat dergelijke socio-economische overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. In onderhavig dossier blijken geen objectieve argumenten aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde laten veronderstellen.

De Raad erkent dat uit de ter zake door verzoeker geciteerde informatie blijkt dat de leefomstandigheden in de sloppenwijken en vluchtelingenkampen van de grote steden in Afghanistan erbarmelijk zijn, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, in deze situatie zal terechtkomen. In acht genomen wat voorafgaat aangaande verzoekers persoonlijke situatie, maakt hij immers niet aannemelijk dat hij niet in staat zou zijn om een woning te vinden en een job uit te oefenen in Jalalabad.

Er zijn naar het oordeel van de Raad *in casu* dan ook geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Jalalabad in mensonwaardige omstandigheden, eventueel in "*een IDP settlement*", zal terechtkomen.

In zijn verzoekschrift laat verzoeker ook nog gelden dat hij niet wettig kan reizen naar zijn land van herkomst, omdat hij geldig paspoort heeft en ook geen toestemming krijgt van de Afghaanse ambassade om naar zijn land terug te reizen. Hij besluit dat hij aldus niet legaal zal reizen; hij verwijst dienaangaande naar rechtspraak van het EHRM en legt een "*Schrijven ambassade Afghanistan*" van 23 september 2013 neer, waaruit blijkt dat de Afghaanse ambassade in België geen reisdocumenten aflevert aan onderdanen die niet naar hun land wensen terug te keren "*qu'il ne délivre pas des laissez-passer ou d'autres documents de voyage pour les ressortissants afghans qui ne souhaitent pas retourner en Afghanistan*".

Er wordt opgemerkt dat de Raad er enkel toe gehouden is al dan niet van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen.

In geval van verzoeker de hoedanigheid van vluchteling niet wordt erkend of hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, beschikt hij steeds over de mogelijkheid om vrijwillig terug te keren, waarbij hem dan desgevallend blijktbaar wel de nodige reistitels ter beschikking kunnen worden gesteld.

Waar verzoeker ter terechtzitting nog een beslissing van 12 december 2013 van de commissaris-generaal voorlegt, ziet de Raad niet in hoe deze beslissing, die betrekking heeft op de specifieke situatie van asielzoeker R.N. ("Gezien uw afkomst uit Hisarak, provincie Nangarhar, **uw positie en situatie** in de regio..." - zie p. 3) bovenstaande vaststellingen kan wijzigen, temeer gezien de commissaris-generaal krachtens artikel 57/6 van de vreemdelingenwet geen rechtsprekende maar een administratieve rechtshandeling neemt, waarop het gezag van gewijsde niet van toepassing is.

Voor wat betreft verzoekers verwijzing naar het arrest van 17 oktober 2013 van de Raad -dat de beslissing van de commissaris-generaal vernietigt- wijst de Raad erop dat in de continentale rechtstraditie rechterlijke beslissingen geen precedentswaarde hebben.

Het ter zitting neergelegde Wikipedia-artikel over Jalalabad Airport -dat stelt deze luchthaven enkel open is voor militaire toestellen- doet geen afbreuk aan bovenstaande overwegingen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt de Raad vast dat, daargelaten de huidige situatie in verzoekers regio van herkomst, hij in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet aantoot.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1,

tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE